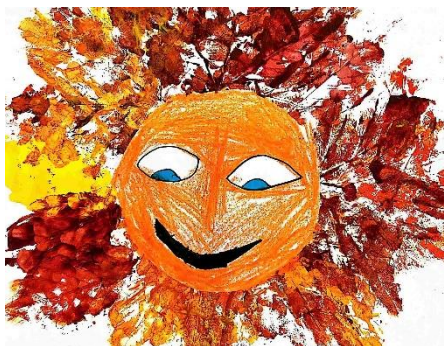

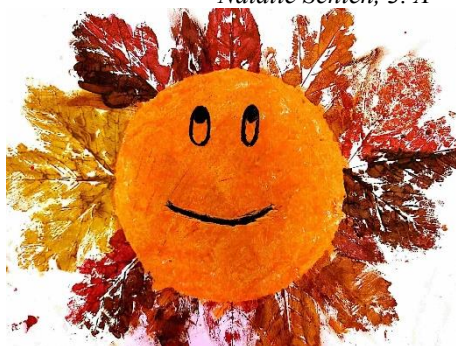
Bárovácký speciál

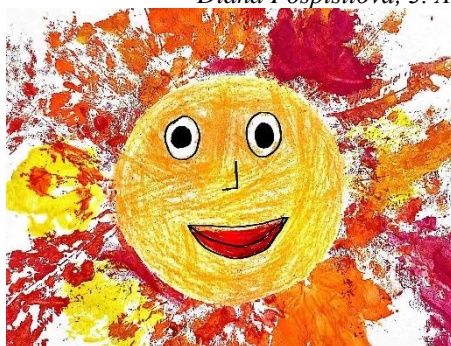
Natálie Schieh, 3. A

Diana Pospíšilová, 3. A

Michaela Procházková, 3. A

Kristýna Bedlivá, 3. A

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2022/2023**

Nečekaná situace

Každé prázdniny jezdím se svojí kamarádkou Anežkou na týden k jejímu tátovi domů. Anežčin táta pro nás vždy přijede a společně jedeme k němu do Plzně. Spíme v pokoji pro hosty, kde si to vždy pěkně vyzdobíme. Během týdne chodíme na různé výlety, díváme se na filmy, hrajeme hry, ale hlavně si to užíváme.

Jednoho dne jsme se vracely z obrovského nákupu. Už se dost setmělo a začalo lehce mrholit. V každé ruce jsme nesly tašku s nákupem a povídaly si o věcech, co se nám minulé měsíce staly.

Když jsme se blížily ke vchodu, zaslechly jsme za sebou zrychlené kroky a sípavé volání. Hrůzou jsme málem přimrzly k chodníku. Nohy se nám podlamovaly a těch pár metrů k hlavnímu vchodu jsme doběhly.

Vběhly jsme do vchodu a „Cvak!“ Světlo zhaslo! Naštěstí v domě, kde bydlí Anežčin táta, je výtah, který byl zrovna v přízemí. Než se výtah rozjel, rozsvítilo se světlo na chodbě a přes prosklené dveře jsme zahlédly obrys mužské postavy. Konečně výtah vyjíždí, po schodech však slyším hlasité skoky, které jako kdyby chtěly jedoucí výtah dohnat. Ten právě zastavuje! Otevírám nohou dveře, strkám klíč do zámku, otevíráme dveře bytu a v tom na nás někdo zakřičí. Obě zaječíme, nákup letí do chodby, skleněná láhev se rozbije. Hned přiběhl Anežčin táta, který měl v očích pobavený výraz. Otočíme se a najednou mi všechno dojde. Za námi stál udýchaný soused z vedlejšího bytu. „Všiml jsem si vás cestou k domu, chtěl jsem vám jen pomoci s taškami,“ řekl soused. Obě jsme se s Anežkou na sebe podívaly a začaly se smát.

Dodnes vzpomínáme, jak velký strach jsme v tu chvíli měly. Upřímně, je to jeden z nejvtipnějších, ale zároveň nejstrašidelnějších zážitků, co se mi kdy stal. Anežčin táta se už z panelového domu odstěhoval, a proto nám už žádné „nebezpečí“ od hodného souseda nehrozí.

Klára Hodinová, 8. A

Vila

Každý rok jezdíme na část prázdnin do Jáchymova. Já, sestra, bratr a rodiče. Čím jsme starší, tím víc nás to nudí. Letos už mi je čtrnáct, chtěla bych si čas zorganizovat podle sebe a ne chodit na výlety s rodinou.

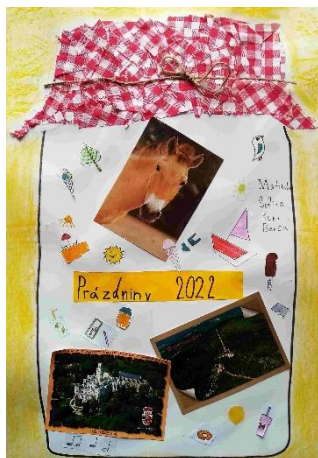
Už když jsme přijeli do vily, kde se obvykle ubytováváme, bylo něco jinak. Jsme jedinými návštěvníky. A to ticho všude kolem je až děsivé.

Večer šli rodiče do vinárny. Mě, Emu a Sama nechali doma. Sedíme na gauči, jíme popcorn a díváme se na film. „Slyšíte to taky?“ špitne Sam. Zpozorníme, ztišíme zvuk. Uši napnuté k prasknutí. „Najdi mě! Otevři nás!“ Sedíme, nemůžeme se ani pohnout, ale touha jít za těmi hlasy je stále silnější. Ani nevím jak a stojíme v suterénu před dveřmi s nápisem KOTELNA. Hlasy sílí: „Otevři, rychle!“ Tisknu kliku. Dveře povolí. Oslní nás žluté světlo. Neviditelný vír nás vtahuje dovnitř.

Probudí mě dusot koňských kopyt a nějaký hovor. Stále se držíme za ruce. Hovor sílí, rozeznávám němčinu. „Hallo, Kinder, was machen sie hier?“ oslovuje nás mladá žena. Zní normálně, ale vypadá jako z jiné doby.

V tu chvíli si uvědomím, že jsme stále ve vile, ale o jedno století dřív. Umím trochu německy, a to nás zachrání. Můžeme zůstat. Ale jak se dostaneme zpět za svými pravými rodiči?

Ester Turková, 8. A

Žáci 4. A

Jan Školka, 6. A

Sarah Mikešová, 9. A

Viktorie Lišková, 8. A

Charlotte Novotná, 9. B

Anneka Abigail Haines, 7. C

Tereza Marešová, 9. B

Dominika Bryčová a Karolína Školková, 9. A

Magdaléna Pufferová, 6. A

Osud nebo náhoda?

To byl ale den! Tři zbabrané testy, vylité pití, rozsypaný penál, zvrtnutý kotník a teď mi ještě ujíždí autobus. To jako vážně?! Den blbec jak vyšitý. Teď zrovna mávám jako šílená na řidiče, aby ještě neodjížděl, a přitom kulhám ke dveřím. Samozřejmě, že se mi zavřely přímo před nosem. Ach jo! Ale co to? Řidič se nade mnou slitoval – dveře se otvírají. Udýchaně vpadnu dovnitř. Dokonce najdu i volné místo.

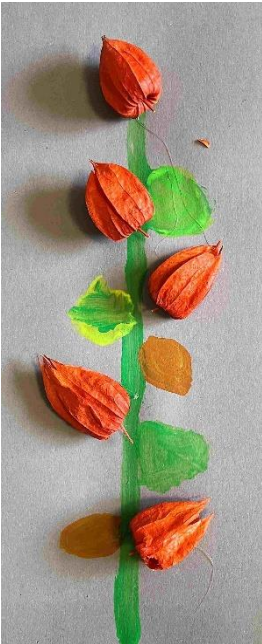
„Je tu volno?“ ptám se slečny na vedlejším sedadle. „Ale jo, sedni si,“ odpověděla mi s úsměvem. „Jé, ty máš stejný odznáček jako já!“ vypískla radostně. Podívám se na mikinu oné dívky a opravdu, odznáček tam je. Úplně stejný jako mám já – TRÍD ODPAD, JE TO COOL. Dáme se do řeči. Tahle malá blondýnka se mi opravdu zamlouvá. Na další zastávce se k nám připojí ještě dva její kamarádi. Oba jsou veselí, a tak mi cesta připadá mnohem kratší než normálně. „Vystupujem!“ haleká teď jeden z nich. Vystoupíme a jdeme zkratkou – jednou tmavou uličkou. Vtom vidíme, jak dva starší hoši mlátí malého chlapečka a malou holčičku.

„Nechte je být!“ zakřičím. Nesnáším násilí! Hoši se ke mně přidají a Týnka, moje nová kamarádka, bere do ruky mobil a chce volat policii. Pozornost těch dvou tunerů se obrátí k nám. Malé děti využijí příležitosti a utíkají pryč. Týnka už už volá, když jeden z těch chlapů vytáhne zbraň. Normální pistole, no chápete to? „Zavolaš a je po tobě!“ zařve. Zblednu a nahly se mi klepou jako rosol. Druhý muž přijde k Justýně a mobil jí vezme. Pistolník zatím nahlas uvažuje: „Asi jí zabiju stejně, sem hákej znuděnej, tak si tenhle pitomej den trochu osladim...“ Prst už je na spoušti. Ne, tohle nechci vidět!

Něco mě napadne. Nenechám přece svoji novou kamarádku umřít. Popadnu penál (ano, ten, který se mi dneska několikrát vysypal) a hodím ho po ozbrojeném útočnickovi. Ozve se rána. Hrozně se leknu. Opatrně se podívám. Ufff. Týnka je naživu. Všichni ostatní také. Hozený penál zřejmě odklonil ruku s pistolí, a ta vystřelila do prázdna. Teď si ale uvědomuji, že to zase tak moc dobrý tah nebyl. Dívám se přímo do hlavně malé, černé pistole a před očima se mi promítá celý život. Všechno mi připadá zpomalené. Rána! Bum! Prásk! Upadnu na zem.

Asi jsem se uhodila do hlavy, protože jsem se vzbudila v nemocnici. Na vedlejší posteli leží Martin, jeden z mých nových přátel. Na druhý pohled zjišťuji, že spí. Nevypadá vážně zraněný. To je dobře. Dveře se otvírají. Dovnitř vpadne Týnka. To probudí i Martina. „Jak se cítíte?“ zeptá se Jakub, druhý autobusový kamarád. „V pořádku, co se stalo?“ zeptám se. „No, jak chtěl jeden z těch týpků vystřelit, Martin tě strčil k zemi. Sám přitom ale zakopl a oba jste se uhodili do hlavy a byli jste v bezvědomí. Hned na to přijela policie – tu zavolali ty prckové, který jsme zachránili. Týpci jsou v base a vy dva naživu. Konec dobrý – všechno dobré.“

Týden nato jsme s mými novými kamarády vyrazili do přírody. Byl to krásný zážitek. Když jsem se vrátila domů, napadlo mě: „Kdybych tehdy nechytila ten autobus, někdo by nejspíš umřel. Buďto ty děti nebo někdo, kdo by se je pokusil zachránit, neměl u sebe kamarády a nevěděl, že mají zbraň. Díky hodnému řidiči mám teď úžasné nové kamarády. Je to osud nebo náhoda?“

David Lomský, 2. B

Markéta Šustková, 8. A

Osud nebo náhoda?

Bylo brzy ráno a Andrea právě vstala. Za okny byla ještě tma. Venku byla zima a silně přšelo. Andrea se šla umýt, nasnídat, obléci a připravit. Dnes ji totiž čekal veliký výlet. Byla velmi mladá a nikdy ještě necestovala sama. Toto pro ni byla veliká výzva.

Asi o hodinu později už dorazila na vlakové nádraží. Okolo bylo mnoho lidí a všude hluk a zmatek. Andrea to i přesto zvládla. Nastoupila do vlaku, našla si své místo a už spokojeně seděla a jen čekala, než se vlak rozjede.

Jela docela dlouho, ale to jí připadalo v pořádku, protože měla v plánu jet do Itálie. Časem se jí zdálo, že jede opravdu dlouho, pořád jí to však nepřipadalo až tak divné. Po několika hodinách se Andrea rozhodla, že se podívá na mapu, aby zjistila, kde se nachází. A v tu chvíli se to stalo. Červená tečka, která značila její polohu, se najednou objevila někde v Africe. Aaaa!

Andrea začala panikařit, ale už nebylo cesty zpět. Pomalu se blížila k cíli a v tu chvíli jí to začalo něco připomínat. Jako by tu už někdy byla. Vlak dorazil na nádraží a Andrea už docela v klidu vystoupila a šla si hledat nějaké ubytování.

Po půl hodině cesty dorazila k malému hotýlku v centru města. V tu chvíli se to stalo znovu. Zaplavil ji pocit, že to tu zná, ale připadalo jí to divné, protože tu nikdy nebyla. Už se setmělo a Andrea si šla pronajmout nějaký pokoj a šla spát.

Ráno si chtěla dojít do nějakého obchodu pro snídani. Čím déle šla, tím jí ten pocit známosti připadal silnější. Tentokrát to nebude jen pocit, ale před očima se jí mihaly různé fotografie a obrázky míst, které zde ještě neviděla, avšak k nim vždy později došla. Bylo to jako předpovídání budoucnosti.

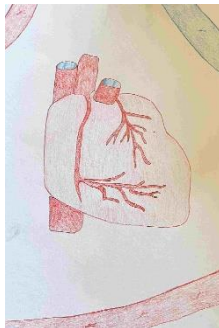
Celý den Andrea strávila ve městě. Opět se začalo stmívat a Andrea si šla do hotelu lehnout. A tu noc se to stalo. Zdál se jí sen, jak jí a její sestře v mládí ukazovali rodiče fotografie právě z těchto míst. Bylo to, jako kdyby se to právě teď dělo, úplně jako živé. Po několika minutách jí ze snu vyrušilo hlasité klepání. Andrea se tedy šla podívat, co se děje. Otevřela dveře a tam stáli její rodiče a osoba, která představovala ve snu její sestru, i když žádnou neměla. „Tohle je Tanya, tvá sestra!“ řekla Andree maminka.

V tu chvíli Andrea šokem omdlela. Když se vzbudila, ležela u sebe doma v posteli. „Naštěstí to byl jen sen!“ oddychla si. Šla si uvařit teplý čaj, aby se ještě více uklidnila, když v tom někdo zazvonil na zvonek. Andrea se ohromně lekla, že ten sen bude skutečný. Nakonec sebrala odvalu a šla otevřít. Ukázalo se, že za dveřmi stála jen sousedka. Andrea se začala ze všech sil smát a sousedka jen nechápavě přihlížela.

Eliška Nováčková, 8. A

Simona Huspeková, 9. B

Filip Cajkář, 9. B

Klára Tipplová, 9. B

Thuy Duong Hoang, 9. B

Noční můra

Jako malý jsem se díval se staršími bratry na strašidelné filmy a poté, když jsem šel spát, se mi něco zdálo. Jednou už to však nebylo jako všechny ostatní sny.

Zdálo se mi něco hodně zvláštního. A pokusím se o tom vyprávět. S rodiči jsem se stěhovali do nějakého zvláštního tichého města. Žádné dítě se tam neradovalo, všichni vypadali zvláštně. Bylo to daleko od minulého města, což znamenalo, že jsem musel chodit do školy tady. Je neděle a zítra jdu poprvé do této školy.

Když jsem se ráno vzbudil, měl jsem divný pocit. Bylo mi špatně a nechtěl jsem do školy, ale neměl jsem na vybranou.

Přišel jsem do své nové třídy a všechny děti vypadaly v pořádku, a dokonce i chlapec, se kterým jsem seděl v lavici, byl v pořádku. První den jsem se s ním hodně bavil a zjistil jsem, že se mu říká Lovce. Nikdy mu nikdo neřekl, proč se mu tak říká, ani ostatní spolužáci.

Po měsíci v nové škole jsem se cítil dobře, jako bych své spolužáky znal už dlouho. Ale přestal jsem se cítit dobře, když mi spolužáci řekli, proč se tak Lovci říká. Bylo to kvůli tomu, že prý mlátil ostatní děti ze školy. Nevěřil jsem jim, ale začínal jsem mít špatný pocit jako na začátku roku. Jednou jsem zahlédl odpoledne v parku za školou Lovce, jak ubližoval spolužákům. Chtěl jsem ho zastavit, ale nestihl jsem to.

Nestihl jsem to, protože na mě začal mluvit bratr, ať vstávám a jdu na snídani.

Martin Šusták, 7. C

Tobias Enright, 4. A

Sofija Rymalovska, 4. A

Moje noční můra

Jmenuji se Pepa. Hodně se mi zdají sny, někdy dobré a někdy zlé. Mamka mi zítra koupí lapač snů, ale dnes to musím ještě vydržet, bude to asi těžké, jsem sám doma.

Jen co se setmělo, dostal jsem strach. Rozhodl jsem se, že si pustím televizi, abych nebyl tak sám. V televizi se rovnou pustil film, který jsem nedávno neviděl do konce.

Film se jmenoval Strašidelný dům. Vyděsilo mě to tak, že jsem se schoval pod peřinou a po chvíli hrůzou usnul.

Vzbudil mě děsivý vítr a ocitl jsem se v děsivém domě. Sebral jsem odvahu a vydal jsem se po schodech dolů. Slyšel jsem lézat netopýry a domem se nesl divný zápach. Podíval jsem se do ledničky a v ní bylo zkažené maso. Otevřel jsme skříň a ta byla plná lahviček s krví. Nechápal jsem, co se děje a v tom se z vedlejší místnosti ozvalo: „Pepóóó! Pepóóó! Pojd' si hrát!“ Hrůzou jsem ztuhl.

Z dálky se ozvalo: „Pepo!“ Něco se mnou třásl. Otevřel jsem oči a uviděl mamku s lapačem snů v ruce. Uf, byl to jen sen.

Dominik Vrábek, 7. C

Jak jsem strávila noc v muzeu

Byl konec roku a mamka mi za dobré vysvědčení slíbila, že se půjdeme podívat do muzea čokolády.

Přišla jsem domů a měla jsem velkou radost, protože na vysvědčení jsem měla jen dvě dvojky. Jakmile jsem přišla domů, hodila jsem tašku do kouta a běžela za mamkou do kuchyně.

„Mami, mami!“ křičela jsem na ni. „Mám jenom dvě dvojky.“ Ale když jsem přiběhla, mamka se moc šťastně netvářila. Řekla mi, že do muzea jít nemůžeme, že potřebuje zaplatit něco jiného. Pak jsem v posteli brečela a byla jsem naštvaná.

Rozhodla jsem se, že v noci do toho muzea půjdu, a navíc budu mít úplně všechno zadarmo.

V noci jsem si teda sbalila a hurá do muzea. Venku sice byla tma, ale já jsem přesně věděla, kde muzeum je.

Když jsem byla u muzea, počkala jsem, až všichni odejdou a proklouznu dveřmi dovnitř. Povedlo se. V muzeu byla sice tma, ale čokoláda za sklem byla pořád vidět.

Jen jsem si tak v muzeu chodila a najednou mě někdo viděl. Byl to hlídač, který mě poslal domů a bylo po plánu.

Johana Ašenbrennerová, 7. C

Karolína Johnová, 8. C

Barbora Sedláčková, 8. C

Moje noc v zoo

V Zoo Karlovy Vary mají nový pavilon zaměřený jen na divoké šelmy. Nás s kamarádem zajímají divoké šelmy, takže proto jsme tam jeli. Nevěděli jsme, co na nás bude čekat. Ale začneme pěkně od začátku.

Když jsme tam dojeli, bylo 18.25 h. Navrhnul jsme: „Pojďme někam na jídlo.“ Kamarád s tím souhlasil, a tak jsme se dohodli na KFC. Po obědu jsme se vypravili na cestu do zoo.

Cesta nám trvala 15 minut. Dorazili jsme tam, koupili jsme si vstupenky a šli dovnitř. Dozvěděli jsme se, že za 20 minut budou pavilon šelem zavírat. Vešli jsme rychle dovnitř a najednou jsme slyšeli nějaké zamknutí. Řekli jsme si: Co to bylo?!

Viděli jsme, že nás tady zamkl. Pověděli jsme si: „Co budeme dělat?“ Já odpověděl: „Vypadá to, že tu musíme strávit noc.“ Najednou jsme slyšeli nějaké otevírání. Oni otevřeli všechny klece v pavilonu! Hned jsem se vrhl do křoví, ale můj kamarád se nemohl strachy hnout, takže ho zabili. Tekly mi velké slzy. Telefon jsem měl vybitý, takže jsem to zkusil zaspat a hlavně nedělat zvuky.

Vzbudil jsme se brzo ráno, protože šel uklízet ten hlídač, který nás tam zamkl. Potichu jsem se zvedl a zamkl jsem tam toho hlídače. Podařilo se mi uniknout.

Jiří Košan, 7. B

Moje noc v zoo

Odmala jsem měla ráda zvířata, a proto jsme v létě jela se starším bratrem do zoo. Věřila jsem, že zvířata umí mluvit, ale nikdo mi nevěřil. Tak jsem přestala také věřit.

Když jsme dojeli do zoo v Hluboké nad Vltavou, bratr mi řekl: „Drž se mě pořádně, aby ses mi neztratila.“ Ale já jsem neposlouchala, protože jsem se dívala kolem na zvířata. Bylo tam tolik zvířat – lvi, papoušci, kozy, koně atd.

Odpoledne jsme se najedli a bratrovi se chtělo na toaletu, řekl mi: „Stůj a ani se nehni!“ Čekala jsem a šla jsem ke lvům. Neviděla jsem, a tak jsem vylezla na kamenný plot. Najednou jsem spadla až dolů.

Uprostřed noci jsem se probudila dva lvi se dívali přímo na mě, až jsem se trásla strachy. Bála jsem se a křičela: „Pomoc! Pomoc!“ Jeden lev mi řekl: „Neboj se, nic ti neuděláme.“ Přestala jsem křičet. „Vy umíte mluvit?“ zeptala jsem se. „Ano, umíme, ale je to tajemství.“ řekl jeden lev. Podívala jsem se nahoru a zeptala se: „Nevíte, jak se dostanu nahoru?“

Dva lvi mi pomohli. Jeden lev si stoupl na druhého lva. Dostali mě ven a bratr mě našel. Od teď věřím, že zvířata umí mluvit.

Nhat Khue Tran, 7. B

Moje noc v zoo

Byl pátek, 5 večer, a Lucie jela z výletu se školou. Zastavili se v zoo v Praze. Neměli moc času, zoo už měla zavírat, ale potřebovali si doplnit pití a dojit si na toaletu. Lucie byla poslední. Doplnila si vodu.

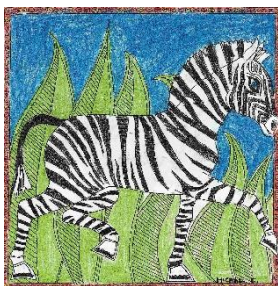
Vyšla ven nebo se o to alespoň snažila. Bylo zamčeno. Začala hledat východ. Našla dveře, které byly pro personál a zaměstnance. Byly odemčené. Vyšla ven, venku nikdo nebyl, všichni byli pryč.

Snažila se někomu dovolat, ale neměla signál a měla vybitý mobil. Chodila po zoo a hledala východ nebo zaměstnance. Byla už tma, měla pocit, že je tak 19.00 h, podle tmy a času stráveného zde.

Když chodila venku, něco zaslechla a šla za zvukem. Uviděla hada, který byl puštěný v jednom z pavilonu plazů. Byl to chřestýš. Lucie má strach z hadů, proto utekla do jednoho skladu. Byla tam zavřená celou noc.

Lucie se vzbudila, bylo už světlo. Pořád byla celá a v pořádku zavřená ve skladu. Našla odvahu a vyšla ven. Venku byla policie, její učitelka a rodiče. Jela domů a vše bylo zase v pořádku. Od té doby měla fobie ze tmy, hadů a stíněných prostorů. Vysvětlilo se, že při posledním krmení zapomněli zavřít, a proto hadi utekli.

Veronika Kovářiková, 7. B

Michal Fiala, 6. A

Berenika Černá, 6. A

Eliška Jančíková, 6. A

Moje noc v zoo

Jmenuji se Emily a je mi 7 let. Před týdnem jsem měla narozeniny a byla jsem s rodiči v zoo.

Jeli jsme tam autem a tatínek se mě ptal: „Tak co, Emily, těšíš se?“ „Ano, moc se těším,“ odpověděla jsem mu. „A na jaké zvíře nejvíc?“ zeptala se pro změnu maminka. „Na lva,“ odpověděla jsem. Poté bylo ticho.

Když jsme dorazili do zoo, prohlíželi jsme si zvířátka. „Mami, můžu jít najít lva?“ zeptala jsem se. „Ano, můžeš, ale brzy se vrať, budou zavírat,“ odpověděla mi.

Po chvíli hledání jsem ho našla. Měl hustou lesklou hřívu a spal. Hned mi bylo líto, že za ním nemohu jít.

Prohlížela jsem si ho dlouho, když najednou zhasla světla. Dostala jsem strach, protože jsem neviděla. Ve tmě jsem ale zaregistrovala pohyb. Rychle jsem sáhla na sloup a rozsvítilo se. Předem mnou stál lev a zdálo se mi, že se usmíval.

Můj strach byl menší než zvědavost, a tak jsem se ho zeptala: „Udělal jsem ti něco?“ On zakroutil hlavou a zvedl packu doprava. Když jsem tam došla, byly tam pamlsky. „Aha, ty chceš dobrůtky?“ zeptám se ho a on mi opatrně drkne do ruky. Když jsem mu dala pamlsky, asi hodinu jsme si hráli. Najednou jsme zaslechli zvuk od dveří.

Když se dveře odemkly, byla tam maminka, tatínek a nějací pánové. Maminka ke mně přiběhla a objala mě. Říkala mi spoustu věcí o tom, jak se bála atd.

Po povídání jsme s rodiči odjeli domů a já mám krásný zážitek.

Natálie Iralová, 7. B

Magdalena Šimová, 3. A

Teodor Ohrazda, 3. A

Moje noc v zoo

Minulou noc jsem strávila v zoo. Nikdo nevěděl, kde jsem. Nikdo se mi ani nedovolal, měla jsem vypnutý telefon. Po návratu domů mě bráška obejmul, mamka si mě prohlédla a ptala se mě: „Jsi v pořádku? Kde jsi byla?“ Uklidňovala jsem ji: „Jsem v pořádku, byla jsem v zoo.“ Mamka mi ale nevěřila.

Bráška se mě cestou do pokoje ptal, jestli mu to budu vyprávět. Řekla jsem mu, že to není problém, a tak jsme si sedli na postel. Říkám mu: „Jestli se budeš bát a pořád se vyptávat, přestanu.“ Bráška souhlasil a ptal se mě: „Já se budu bát?“ Neodpověděla jsem a začala.

V zoo jsem se chtěla podívat všude, slyšela jsem bouchnout dveře. Dostala jsem strach, schovala jsem se za jednu z budov, viděla jsem někoho odcházet a zavírat velká vrata. Rozhlížela jsem se, dívala se na mláďata spinkající u rodičů, hady, šelmy, tam jsem se nezdržovala, mám z nich respekt.

Našla jsem menší bazének s míčky, byl u jedné chatky, kde jsem se vyspala.

A potom jsem se vrátila domů. Beru si z toho ponaučení – nebýt nikde moc dlouho.

Adéla Turková, 7. B

Temnota v lese

Jednou jsme se s kamarády vypravili na Halloweenskou noc do lesa. Bylo nás asi pět, a tak jsme se rozhodli, že budeme hrát na schovávanou. Možná se ptáte, proč jsme tam šli v noci a ne ve dne, ale my jsme si chtěli dokázat, že jsme odvážní.

První pikal Jarda, a tak jsme se všichni rozběhli do lesa. Běžel jsem stále hlouběji do lesa a nemohl jsem najít dobrou skrýš. Najednou jsem to uviděl. Mezi křovím se tyčil obrovský dutý pařez. Schoval jsem se a čekal. „Už jsem tu snad hodinu!“ říkal jsem si. Nikde nikdo, a tak jsem vyskočil z pařezu, rozsvítil baterku a šel jsem hledat ostatní hochy.

Šel jsem pořád blíž k místu, odkud jsme se rozběhli do lesa. Blik, blik! Baterka zhasla. Srdece se mi rozbušilo, protože jsem neviděl ani na krok. Postupně jsem se ve tmě rozkoukal, ale stejně jsem viděl jen tmavé obrysy stromů.

Najednou jsem uslyšel kroky. A sakra, Jarda, ten mě určitě zapiká. Rozběhl jsem se opět hlouběji do lesa. Utíkal jsem, co mi síly stačily. „Áááá!“ křičel jsem a padal do neznáma. Otevřel jsem oči a byl jsem v nějaké rokle. Začalo pršet a mě v hlavě pořád běžely otázky jako: „Jak dlouho tady jsem? Utopím se tady? Najde mě někdo?“ Začal jsem pátrat, kudy bych se mohl vyšplhat ven, ale rokle byla spíše hluboká než široká „Pomoc!“ volal jsem. Ale marně! Voda mi už sahala po kolena. Jediná dobrá zpráva je, že už se pomalu rozednívalo.

„Bum!“ seshora se zřítilo kamení a hlína. Něco mě bouchlo do hlavy a když jsem se podíval nahoru, uviděl jsem lanový žebřík a Jardu. Vylezl jsem po něm a zjistil jsem, že jsem opravdu hodně daleko od místa pikání. Nejspíš jsem běžel hodně daleko, aniž bych si to uvědomil. Bylo asi pět ráno, a tak jsem utíkal domů. Rodiče zatím o ničem netuší, ale možná jim to někdy ze srandy řeknu.

František Pittner, 8. A

Halloween

Už je to tu zas,
Halloween straší nás.
Strašidla se ozývají ze všech koutů,
za chvíli už nebudou tu.
Končí Halloween strašlivý,
dětem se pak uleví.

*Adéla Jindrová, Štěpánka Pittnerová, Ester Turková,
Nela Volfová, 8. A*

Alex Podlaha, 2. B

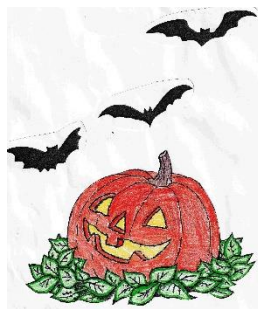
Žáci 1. A

Jan Bejlovec, 5. B

Dominik Brus, 2. B

Natálie Podlahová, 5. B

Matilda Říhová, 4. A

Filip Karvánek, 4. A

Anna Vondráková, 4. A

Yuliana Fliunt, 4. A

Žáci 1. A

Filip Hartmann, Emma Chmátalová,
Elena Šlégrová, Josef Vodička, 2. A

Nezapomenutelný den

Pomalou jsem se probouzel do nového dne. Oči se mi zatoulaly k budíku, v tom začal jako na povel hlasitě zvonit. Z kuchyně zavoněly lívance. Rychle jsem vyskočil z postele. „Takovou dobrotu si nechám první školní den líbit,“ pomyslel jsem si. Při snídani jsem se nemohl dočkat, až si nasadím novou aktovku na záda. Bleskově jsem se umyl a vklouzl do nejstylovějších kalhot a košile. Mamka mi na krk uvázala motýlka, který by ani ženichovi ostudu neudělal. Samozřejmě jsem nezapomněl ze dveří vykročit pravou nohou.

Jen co se roztočila kola u auta a my vyrazili ke škole, začaly se mi hlavou honit myšlenky. Šeptaly: „Jaká asi bude tvoje paní učitelka? S kým budeš sedět v lavici? Najdeš si vůbec nějaké kamarády?“ Mamka pustila rádio. Hráli super písničku a moje obavy se pomalu vytrácely. Cesta rychle ubíhala. Prásk!

Strašně jsem se lekl. Zalehly mi uši. Mamka vykřikla: „Píchlí jsme!“ Auto křižovalo silnici jako opilý námořník. Mamka se ho snažila zkrotit. Nedařilo se. Proboha! Ze zatáčky se na nás řítí autobus. Zavírám oči. Nééé! Všechno se podivně zhouplo. Křach!

Opatrně jsem otevřel oči. Naše auto stálo na kraji silnice a na boku se mu pohupovalo uražené zpětné zrcátko. Velké štěstí při nás stálo, protože jsme vyvázli ze smrtelného nebezpečí bez jediného šrámu. Dokonce jsme se i s propíchnutou pneumatikou šnečím tempem dostali ke škole.

Ve spěchu jsme proběhli školní branou. Schody ke třídě jsme brali po dvou. V žilách mi ještě koloval adrenalin a trochu se i motala hlava. Dorazili jsme jako poslední. Jediné volné místo bylo v zadní lavici u okna vedle zrzavého kluka. Jmenoval se Vojta a stal se z něj můj první školní kamarád. Do třídy vešla usměvavá paní učitelka s kudrnatými vlasy a mile si s námi povídala.

Za školy jsem si odnesl hezký pocit a aktovku plnou učebnic. Sluníčko svítilo jako v létě. „Mami, oba si zasloužíme odměnu.“ A každý přece ví, že nejlepší odměnou je točená zmrzlina do kornoutu. Na svůj první školní den nikdy nezapomenu.

Ondřej Lukáš, 8. A

Den, na který nezapomenu

Představím vám den, na který jen tak nezapomenu. Stalo se to na tréninku na kajaku. Z původní sestavy jsme tam zůstaly jen dívky. Někoho to nebavilo, někdo se bál. Ale stále přicházeli tako nováčci. Mezi nimi byl i onen hoch, jmenoval se Vojta.

Byl velmi drobné postavy, měl blondáté vlasy, modré oči a byl malý. V šatně jsme si říkali, že si myslíme, že tu dlouho nevydrží, ale překvapil nás. Vždy zajásal, když trenér řekl: „Tak, vystupte si z lodí, tento kus si splavte.“ Bavilo ho to, a proto by nás nenapadlo, že o pár minut později budeme mít všichni co dělat, abychom ho zachránili.

Měli jsme za úkol přejíždět proud a každému se občas stane, že se převrátí, jen někdo se zvedne a někdo vyplave.

Vojta se převrátil a jedna dívka řekla: „Docela mu i závidím, také bych se ráda ochladila.“ Ale pod vodou začínal být nějak dlouho, myslely jsme si to samé: „Kde je?“ V tom jsme uviděli jeho hlavu, jak se snaží nadechnout. „To není v pořádku!“ vykřikly jsme. Dívka vyskočila z lodi a plavala mu na pomoc, 2 další jely na kajaku. Musely ho otočit samy.

Kdyby ho nezachránily, byl by už utopený. Vojta se k nám již nikdy nevrátil.

Tobiáš Tengl, 9. B

Johana Štindlová, 8. B

Vyprávění s čísly 1, 3, 4, 7, 89

Za devatero horami a devatero řekami žil **1** král, který měl nejsilnější armádu za horami. Jmenoval se Adam **3**. Ale přestože měl silnou armádu, nechtěl válku. Ve válce byl jen **4krát**. Jednoho dne král Adam zjistil, že byl okraden. Udělal to jeho starý kamarád Michal **7**. Ukradl mu **89** zlatáků. To v té době bylo neuvěřitelně hodně. Král Adam byl našťvaný a smutný, protože ho král Michal zradil.

Jakub Hromadka, 4. A

Číslo

Za devatero horami a devatero řekami žili král a královna, kteří měli **1** dceru. Království stálo na malém ostrůvku. Jednoho dne se stala nehoda, polovinu ostrova zaplavilo moře. Jen malá princezna přežila. Našli ji **3** mladí chlapci, kteří ji odnesli do své rodné chudé vesničky. Zanesli ji k babce kořenářce. Babička měla **4** malá koťátka. Koťátka tak milovala vůni bylin, že se vždy vracela k babce. Stařenka řekla, že se o dívku postará. Vůně bylin se linula po celé světnici a byla tak silná, že probudila dívku. Babička nalila do princezny asi **7** druhů čaje. Princezna pomáhala s kořaty a starala se o bylinkovou zahradu. Uplynulo **19** let a dívka dospěla. Jednoho krásného dne, na její narozeniny, jí chlapci řekli, že viděli pana krále. Dcera po devatenácti letech spatřila svého otce. Otcovi už bylo **89** let. Za odměnu dostala babička spoustu zlata a jestli neumřeli, jsou tam i teď.

Matilda Říhová, 4. A

Číslo

Za devatero horami a devatero řekami žila **1** královna jménem Soňa. Měla **3** dcery, které byly neposlušné. Jednoho dne se dcery vydaly na louku. Na louce viděly **4** orly a **7** srnek. Královna Soňa zjistila, že dcery nejsou doma. Rozčílila se a šla je hledat. Našla je na louce. Když se vrátily domů, Soňa dcerám vynadala a řekla jim: „Máte domácí vězení na **89** dní!“

Barbora Lišková, 4. A

Číslo

Za devatero horami a devatero řekami žil **1** král, který měl **3** syny. A nedaleko od toho království byla **4** další. Království mezi sebou bojovala. První království mělo **7** děl. Ale stačilo jim jenom **89** ran, aby vyhráli. A o den později se oslavovalo.

Filip Karvánek, 4. A

Za devatero horami a devatero řekami žil **1** král, který měl **3** manželky a **4** děti. Byl to král obrů, měřil **7** metrů a **89** centimetrů. Dostal nabídku z Egypta na světový závod ve skákání. Vyhrál a žil dobře až do smrti.

Benjamin Muzika, 4. A

Adriana Šefčíková, 8. C

Unser Traumhaus / unsere Traumwohnung

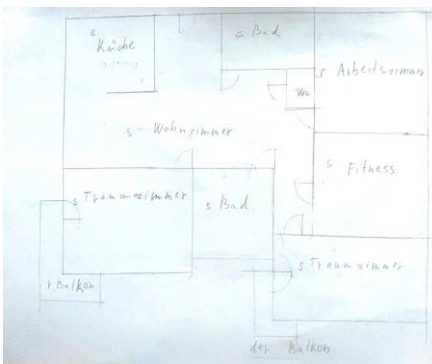
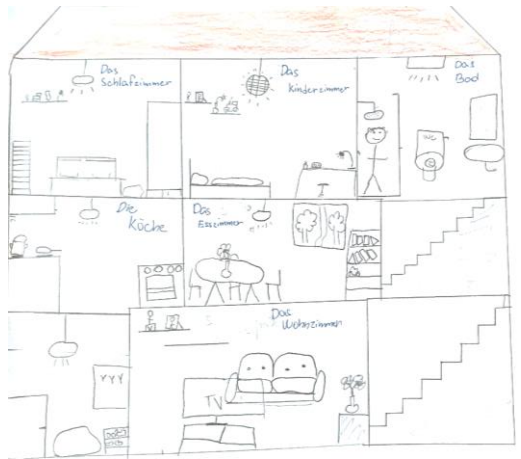

Unser Traumhaus ist modern und groß. Rechts oben ist das Bad. Das Bad ist romantisch und schön. In der Mitte oben ist ein großer Fitnessraum. Links oben ist ein Schwimmbad mit einer langen Rutsche. In der Mitte links ist ein großes Restaurant mit viel Essen. In der Mitte ist ein Kino. Das Kino ist groß und gemütlich. Wir haben einen großen Tiergarten mit Tieren. Unser Garten ist schön. Und dann präsentieren wir noch ein großes Kaufhaus!

Natálie Talafousová, Tereza Vazačová, 9. B

Rechts oben gibt es das Bad. Hier sind eine Toilette, eine Dusche und ein Waschbecken. In dem Schlafzimmer sind ein Bett, ein Schrank, ein Regal und ein Tisch. Neben dem Esszimmer ist eine Küche. Hier gibt es einen Herd und eine Lampe. Neben dem Schlafzimmer ist ein Kinderzimmer. Hier ist eine Disco. Auf dem Tisch sind Bücher. Vor dem Tisch ist ein Stuhl. Neben dem Esszimmer ist das Wohnzimmer. In der Mitte ist ein Sofa. Neben dem Sofa ist ein Fernseher. Auf dem Schrank steht eine Pflanze. Es gibt zwei Treppen im ganzen Haus.

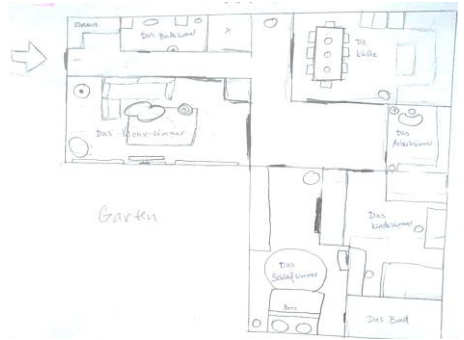
Filip Cajkár, Matyáš Mižura, 9. B

Unsere Traumwohnung hat zwei Bäder und eine Toilette. Es gibt ein Fitnessstudio in der Wohnung. Unsere Traumwohnung hat 5000 m². Wir haben ein großes Wohnzimmer und Arbeitszimmer. Wir haben eine sehr kleine Küche. Das Arbeitszimmer ist neben dem Bad. Wir haben zwei Balkons. Die Toilette ist nah an dem Arbeitszimmer. Im Arbeitszimmer spielen wir Computerspiele. Wir haben zwei Computer im Arbeitszimmer. Wir haben keinen Garten. Wir haben keine Garage. Unsere Traumwohnung ist im 40. Stock. Wir haben Blick auf die ganze Stadt.

Klára Típllová, Michael Vich, 9. B

Das ist unser Haus. Es gibt da ein Wohnzimmer, ein Badezimmer, eine Küche, ein Arbeitszimmer, ein Kinderzimmer und ein Schlafzimmer mit einem Badezimmer. Im Wohnzimmer gibt es ein Sofa und vor dem Sofa ist ein Tisch. Unter dem Tisch ist ein Teppich. Es gibt auch einen Fernseher und einen Sessel. In der Küche haben wir einen großen Tisch und 8 Stühle. Es gibt einen Kühlschrank und eine Spülmaschine. Im Arbeitszimmer sind ein Schreibtisch und ein Sessel. Es gibt ein langes Regal mit Büchern. Und im Schlafzimmer und im Kinderzimmer sind ein Bett, ein Tisch und ein Schrank.

Thuy Duong Hoang, Zuzana Plojharová, 9. B

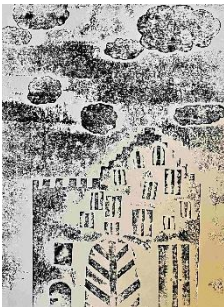
Nicola Burkova, 6. B

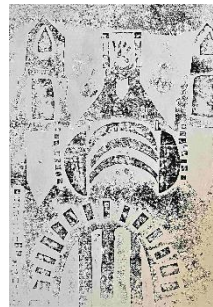
Šimon Baar, 6. B

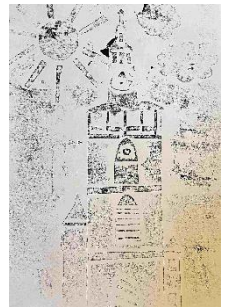
Elen Hodinová, 6. B

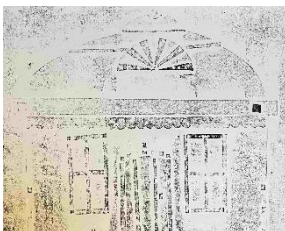
Adamová Michaela, Matyáš Roučka, 8. B
Helena Macáková, 8. B

Lukáš Jeremiaš, Vojtěch Němec, 8. B

Jaroslav Mládek, Michal Šustr, 8. B

Ludmila Čapková, Johana Štindlová, 8. B

Daniel Bartušek, 8. B

O záhadné sošce

Byl večer, Dominik se zdržel ve škole a spěchal domů. Aby byl doma co nejdříve, zkrátil si cestu lesem. Jenže nesprávně odbočil a zabloudil. Unavený se dostal až ke skupině skal. Uprostřed uviděl černý otvor hluboké jeskyně. Náhle se ozvalo dunění a řev. Úlekem mu zdřevěněly nohy a nemohl se pohnout.

Dominik se opatrně podíval do jeskyně. Na první pohled nic neviděl. Vstoupil do jeskyně a všiml si, že na zemi ležela podivná soška. Když Dominik chytil sošku do ruky, rozzářila se. Dominik se divil: „Co je to za zvláštní sošku?“ Ze sošky se ozval hlas: „Když mě osvobodíš, splním ti jedno přání.“ Dominik se zeptal: „A jak tě mám osvobodit?“ Ze sošky se ozvalo: „Dones mě na nejvyšší místo tohoto lesa a pak ti povím, co dál.“ Dominik to odsouhlasil. Protože už bylo pozdě večer, Dominik se rozhodl, že tu přespí. Brzo ráno se Dominik vydal na nejvyšší skálu, společně se soškou v kapse. Dominik se prvně snažil vyšplhat, ale pokaždé spadl dolů. Soška mu poradila: „Takhle to nepůjde, zkus použít okolí.“ Dominika napadlo, že může vyšplhat na strom, ze kterého přeskočí na skálu, ze které už v klidu dojde na nejvyšší horu. Dominik tedy vylezl do koruny stromu. Byl vyděšený. Nakonec ale skočil. Dominik zvolal: „Hurá, já to zvládl!“

Dominik tedy došel na nejvyšší skálu. Soška z kapsy promluvila: „Dokázal jsi to, teď mě musíš hodit dolů.“ Dominik to tedy udělal. Soška se rozpadla na desítky kousků. Z rozbité sošky vylétl duch zesnulého rybáře. Dolétl až za Dominikem a zeptal se: „Jaké je tvé přání?“ Dominik odpověděl: „Moje přání je být zase doma.“ Poté se celým lesem ozvalo: „Tvé přání bylo vyslyšeno.“ Dominik zavřel oči a když je otevřel, ocitl se zpátky doma.

Martin Šnokhaus, 6. A

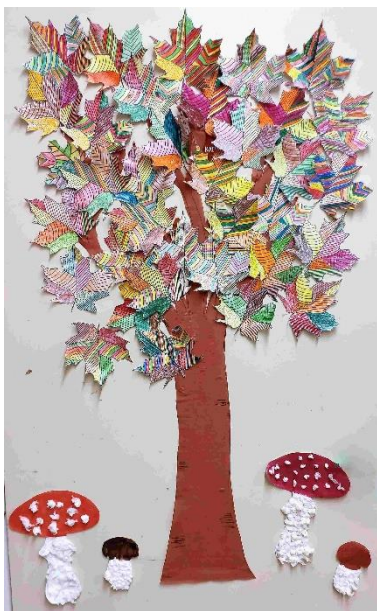
Sen

Byl večer, Dominik se zdržel ve škole a spěchal domů. Aby byl doma co nejdříve, zkrátil si cestu lesem. Jenže nesprávně odbočil a zabloudil. Unavený se dostal až ke skupině skal. Uprostřed uviděl černý otvor hluboké jeskyně. Náhle se ozvalo dunění a řev. Úlekem mu zdřevěněly nohy a nemohl se pohnout.

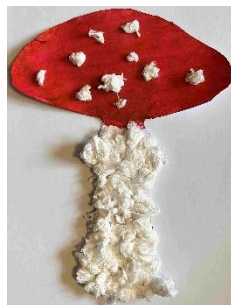
Z jeskyně se vykolébal veliký medvěd. Dominik se lekl a začal utíkat. Medvěd se rozeběhl za ním. Jak se Dominik bál, nedával pozor a spadl do hluboké díry. V díře se schoval do hromady listí. Medvěd se před dírou zastavil a podíval se dolů. Potom ale z ničeho nic do ní spadl. Dominik pomalu vylezl z listí a šel se ujistit, jestli je medvěd mrtvý. Když zjistil, že medvěd je opravdu mrtvý, přemýšlel, jak se dostane z díry. Najednou do díry někdo hodil lano. Dominik po něm vylezl. Když se znovu ocitl na trávě, začal utíkat. Najednou se ale zastavil, protože slyšel výstřel. Ohlédl se a schoval se za mohutný strom. Najednou uviděl černou postavu s brokovnicí. Dominik pomalu přešel k druhému stromu, aby lépe viděl neznámou postavu. Ta si ho ale nějak všimla a rozběhla se za chlapcem. Dominik se nemohl pohnout, a tak pouze zavřel oči. Najednou cítil, jak ho zasáhl náboj. Zděšený se probudil na zemi. „Uf, byl to jenom zlý sen,“ oddychl si Dominik. Vylezl na postel a snažil se usnout.

V tom uslyšel hlasitou ránu. „Uhh, zachraň se, Dominiku! Utíkej!“ zakřičela na něj maminka. Dominik se na posteli posadil a zděšený se rozhlížel po pokoji. Potom, co na něj maminka zařičela, ať utíká, nastalo mrtvé ticho. Dominik byl vyděšený. Zvedl se z postele a šel zamknout dveře. Zabarikádoval se! Potichu se vrátil do postele, přikryl se peřinou a poslouchal. Najednou slyšel, jak někdo rozbil dveře. Rozbrečel se. Netušil, kdo se vloupal do jejich domu, ale věděl, že nejspíš umře. A to se také stalo. Dominik se chtěl podívat, kdo je u něj v pokoji, ale než to stačil udělat, přišel o hlavu. Medvěd ho vyčenichal.

Berenika Černá, 6. A

Žáci 2. B

Adam Zbořil, 2. B

Rozárie Urbanová, 2. B

David Lomský, 2. B

Aneta Gregorová, 2. B

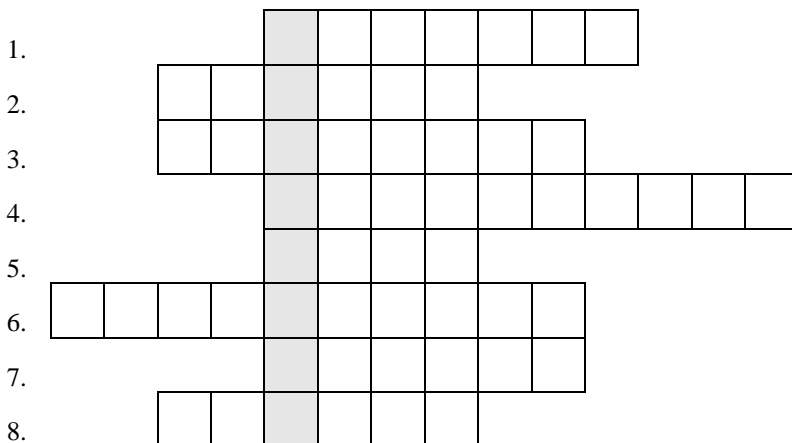

Žáci 1. A

Hudební křížovky

Křížovka č. 1

1. Jaký dechový jazýčkový a plátkový nástroj se hodně používá v jazzové hudbě? (je z plechu)
2. Nejznámější drnkací nástroj
3. Nástroj nejčastěji slyšený při nějaké fanfáře
4. Velmi slabě (hudební názvosloví)
5. Čím se označuje tón?
6. Velmi silně (hudební názvosloví)
7. Úderný nástroj začínající na písmeno C
8. Více silně (hudební názvosloví)

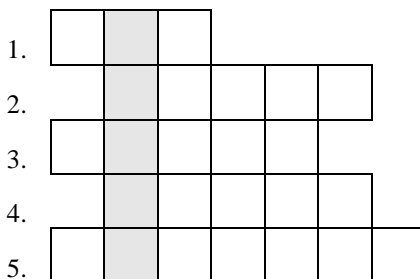

František Pittner, 8. A

Křížovka č. 2

1. Hraje se podle...
2. Zpívají se lidové ...
3. Nezpívá se ani v chladu, ani v ...
4. Posloucháme hudbu z ...
5. Dechový žesťový nástroj...

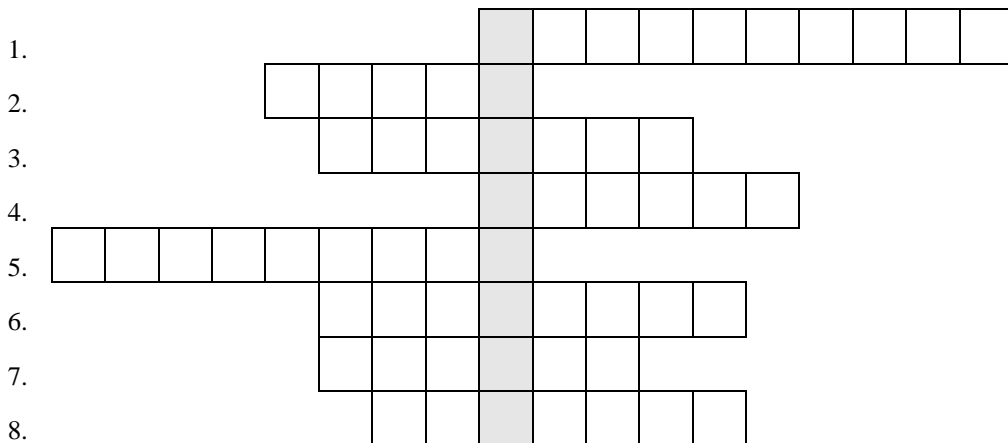
Tajenka: V Národním divadle se hraje a zpívá _____

Johana Urbanová, 6.A

Křížovka č. 3

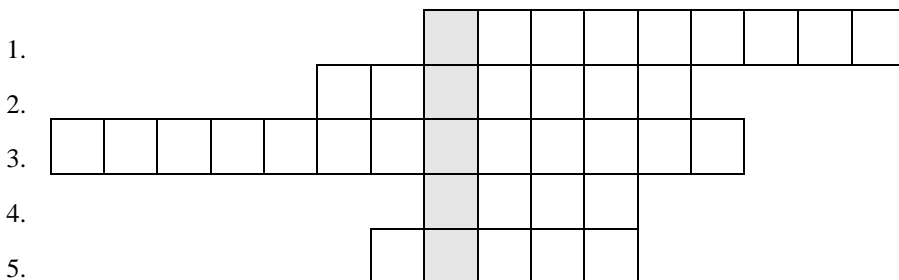
1. do jakých nástrojů bychom zařadili housle nebo violu
2. největší dechový dřevěný nástroj
3. druhý interval
4. nejmenší dechový dřevěný nástroj
5. autor Osudové
6. nota na půl doby
7. třetí interval
8. autor prodané nevěsty

Šárka Ulmanová, 8. A

Křížovka č. 4

1. Hudební nástroj, mohu ho vyrobit i z papíru.
2. Nástroj podobný kytáře.
3. Známý český skladatel. (celé jméno)
4. Při hraní užíváš paličky.
5. Strunný nástroj.

Barbora Součková, 6. A

Natálie Petružálková, 2. B

Jan Michal, 2. B

Matyáš Macek, 2. B

David Lomský, 2. B

Barbora Balážová, 2. B

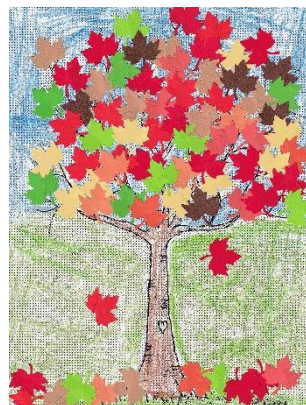
Filip Schwarz, 2. B

Jan Valíček, 2. B

Rozárie Urbanová, 2. B

Emma Suláková, 2. B

Tadeáš Bujko, 2. B

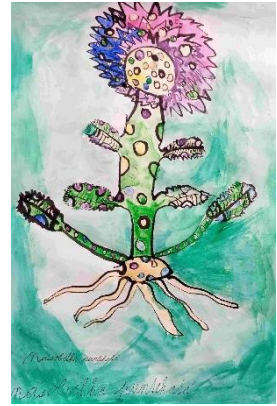
Adam Zbořil, 2. B

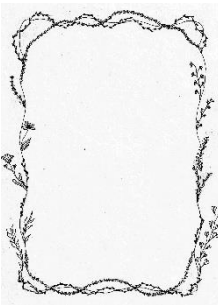
Benjamin Muzika, 4. A

Jan Vodička, 4. A

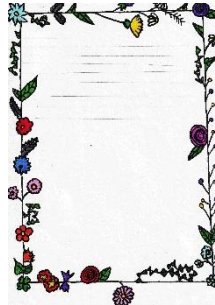
Tereza Kalenská, 4. A

Anežka Koubová, 7. A

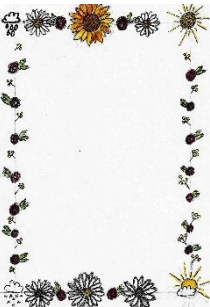
Václav Kalvas, 7. A

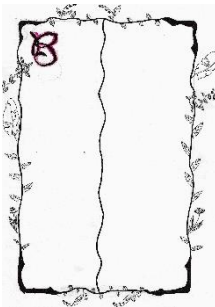
Julie Hrubá, 7. A

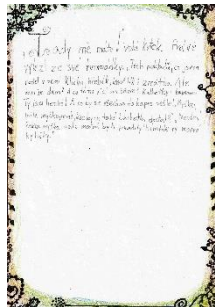
Elizaveta Drozd, 7. A

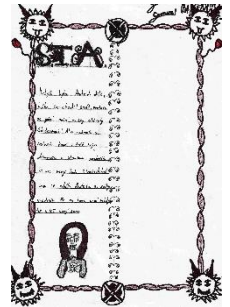
Emma Drobilová, 7. A

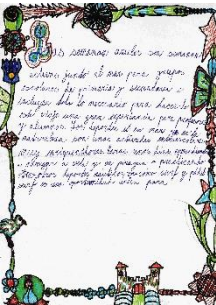
Marylda Doležalová, 7. A

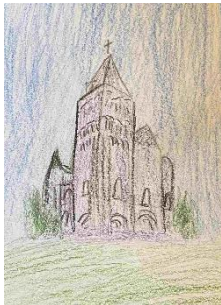
Veronika Civišová, 7. A

Samuel Gejza Baláž, 7. A

Eliška Remtová, 7. A

Jan Štěch, 7. B

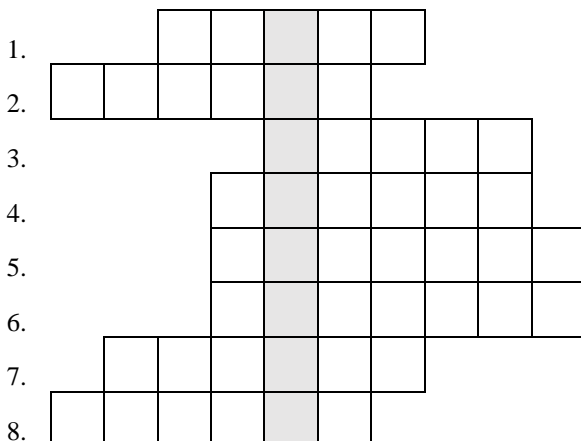
Zuzana Plojharová, 9. B

Tereza Marešová, 9. B

Křížovka č. 5

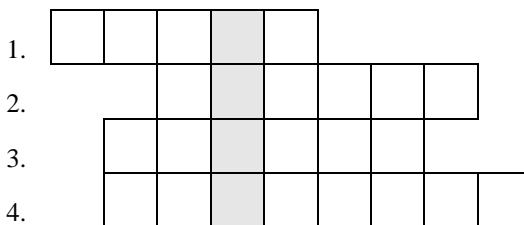
1. první interval
2. nástroj, na který hráli princové
3. husitské město, také část symfonie
4. hudební skladatel Smetana – jméno
5. bicí nástroj do tvaru trojúhelníku
6. hudební skupina pěti hráčů
7. hudební skladatel, jehož příjmení je Wolfgang
8. nejčastější smyčcový hudební nástroj

Eliška Nováčková, 8. A

Křížovka č. 6

1. Klavír jinak.
2. Smyčcový nástroj.
3. Strunný drnkací nástroj.
4. Dechový dřevěný nástroj.

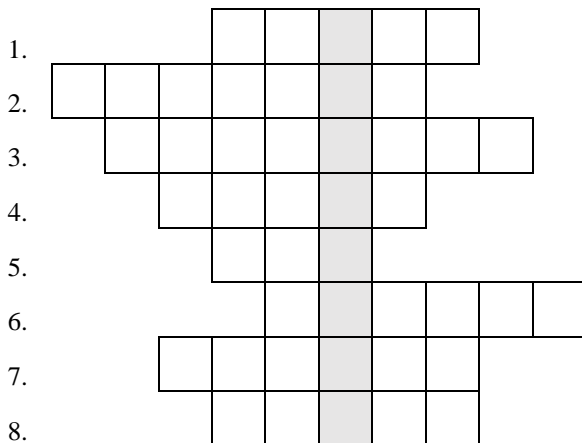

Tajenka: Čtvrt'ová _____

Michal Fiala a Luan Van Ninh, 6. A

Křížovka č. 7

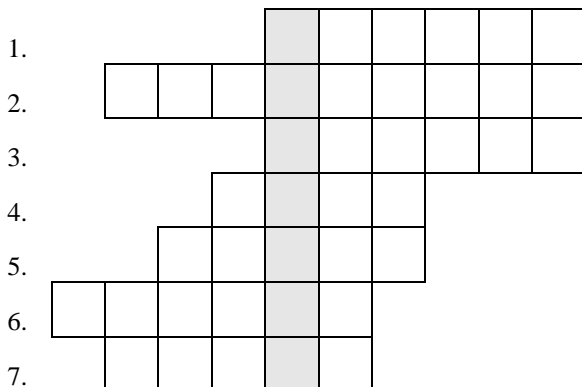
1. interval
2. skladatel – Bedřich ...
3. soubor čtyř hráčů
4. bicí nástroj – malý ...
5. základní stupnice – C ...
6. 5. interval
7. skladatel – Wolfgang Amadeus ...
8. lidový tanec na dvě doby

Markéta Šustková, 8. A

Křížovka č. 8

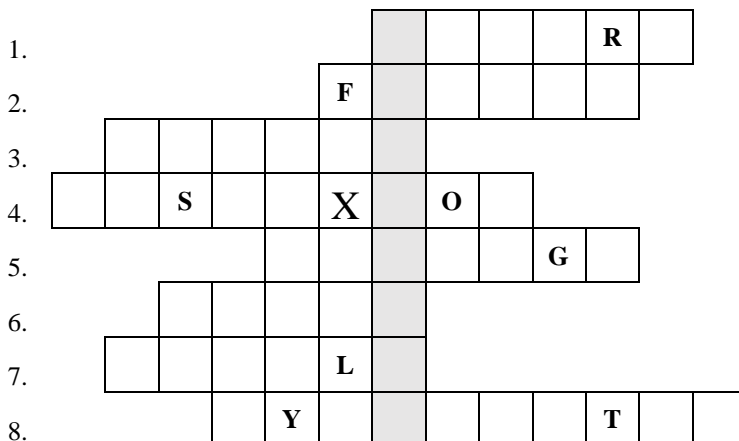
1. Je to hudební skladatel W. Amadeus ...
2. Výšková vzdálenost mezi dvěma tóny.
3. Je to nástroj z pohádek, drnkací.
4. Znázorňuje tón a jeho délku.
5. Uspořádání tónů a zvuků pro příjemný poslech.
6. Je to hudební skladatel, který složil Vltavu. (Jeho křestní jméno.)
7. Pohyb na hudbu.

Štěpánka Pittnerová, 8. A

Křížovka č. 10

1. Strunný nástroj
2. Dřevěný nástroj, do kterého se fouká
3. Nástroj, který má pošťák na autě
4. Nástroj, na který fouká myslivec
5. Bicí nástroj, na který se cinká
6. Hraje se na to paličkami
7. Smyčcový nástroj
8. Elektrické piano

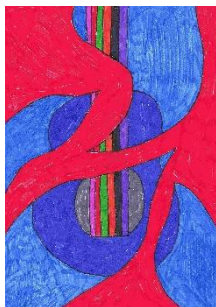

Tajenka: Na co hraje Sépiák ze Spongeboba? Hraje na _____.

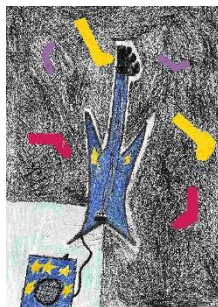
Berenika Černá, 6. A

Kryštof Lauda, 6. B

Sofie Růžena Koubová, 6. B

Šimon Vávra, 6. B

Nhat Khue Tran, 7. B

Řešení:

- č. 1 – stupnice
- č. 2 – opera
- č. 3 – stupnice
- č. 4 – hudba
- č. 5 – interval
- č. 6 – nota
- č. 7 – interval
- č. 8 – melodie
- č. 9 – Freddie Mercury
- č. 10 – klarinet

These are our (imaginary) friends...

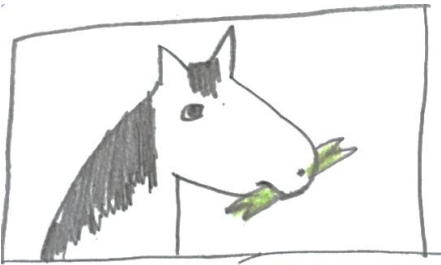
Hello, this is teddy. He is nine. He is from school. His favourite food is honey. He loves it. His favourite colour is light red. He has got one hobby – it's football. His favourite numbers are one, two, seven, ten and thirty. His favourite drink is water. He doesn't like candy. His favourite animals are the bee, the bear, the dog, the wolf, the lion, the penguin and the fox. He likes scary monsters. They are great! He likes fish. He likes sleeping.

Amália Cehlárová, 4. B

Hello! This is Micka. She is four. She is from the Czech Republic. Her favourite food is fish! She loves it! She likes fish cake and mice. Her favourite drink is milk. She doesn't like sugar and salt. Her favourite colour is pink. She has got a pink bow. Her favourite animal is a cat. Her favourite number is 15. Her favourite sport is swimming. She swims fast. Her favourite toy is a ball.

Jana Rybecká, 4. B

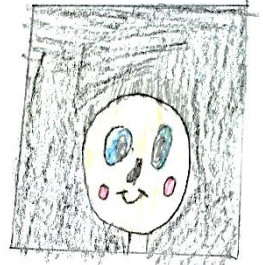

Hello! This is Flóra, our teacher's horse. She's white and little bit grey. She has got a grey mane and tail. Her favourite toy is a blue ball, maybe (I don't know the colour). Her favourite food is hay and carrots. She's 5 years old, I think (I don't know everything.)

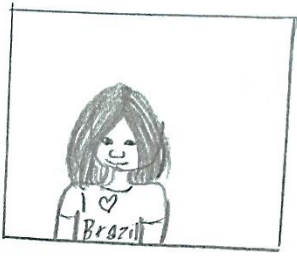
She is taller than me, of course.
She is from the Czech Republic.
She has got big teeth. She has surely got big knees.
I don't think that the teacher still rides her.
I think she's a Kladruber (starokladrubský kůň).
She has got healthy and hard hooves.
She has got one horse-friend (I don't know their name).
Her friend is brown.

Anna Vondráková, 4. A

Hello! This is Pepa. He is eleven. He is from the Czech Republic. His favourite food is pizza. He likes donuts, watermelon, orange and banana. He doesn't like chocolate and cheese. His favourite drink is coca cola. He doesn't like juice. His favourite colour is pink. He has got a pink bike. His favourite animal is the turtle. His favourite number is 78. He has got a bike, a scooter and Lego. His favourite toy is Lego. It's orange.

Matěj Knietael, 4. A

Hello! This is Anini. She is twenty. She is from Brazil. Her favourite food is cheese sandwich. Her favourite drink is apple juice. She doesn't like chocolate and donuts. Her favourite colour is black. She doesn't like horses. She doesn't like the pink colour. Her favourite toy is a bike. She likes skating. Her schoolbag is yellow. Her favourite number is one. She has got 10 cousins. Her favourite animal is a dog.

Vicol Oana-Bryana, 4. A

Hello! This is Emma. She is nine. She is from the Czech Republic. She has got brown hair. She has got black eyes. Her favourite food is spaghetti. She really likes it. She likes candy, black tea, strawberry cake and apple. She doesn't like olives and she doesn't like mushrooms. Her favourite drinks are water and black tea. Her favourite colour is light purple. Her favourite flower is the rose. She has got a doll, a soft toy, a brush, colours and a scooter. Her favourite toy is the brush and colours. She loves colouring. She can draw very pretty!

Matilda Říhová, 4. A

Rozárie Urbanová, 2. B

Jan Michal, 2. B

Denisa Luppi, 2. B

Kryštof Klimas, 2. B

Smeták (Kráska a Zvíře)

Než jsme se proměnil, byl můj život docela nudný. Na zámku se nic moc nedělo. Uklízel jsem koberec a staral se o pořádek.

Jednou do hradu přišla stařena. Vypadala docela podezřele a vypadala jako čarodějnice. Chvíli si prohlížela růže na zahradě, pak přistoupila ke dveřím a zaklepal. Otevřel jsem jí. Chtěla chleba s máslem, protože byla hladová, ale můj pán jí ho nechtěl dát. Pak se ukázalo, že je to čarodějnice, která nás proklela.

Omdllel jsem a ráno jsem se probudil. Nějak jsem vstal a zjistil jsem, že jsem koště. Měl jsem přesně 1 232 štětín a byl jsem ze stříbra, které bylo lesklé jako pleš mého pana rádce.

Když jsem doskákával do pokoje mého pána, viděl jsem jen rozbité zrcadlo a přišeru, která leží na zemi. Byl to náš pán. Měl velké zahnuté rohy, chlupy po celém těle a zkrátka vypadal jako minotaur, jenom měl královské oblečení.

Jednou přišla do zámku dívka, aby osvobodila svého otce. Měla prolomit kletbu a zamilovat se do Zvířete. Nakonec se do Zvířete zamilovala. A teď je svatba.

Matyáš Roučka, 8. B

Kráska a Zvíře

Mé jméno je Willy Kuchařík a jsem kuchař ze zámku, kterému vládne princ Mojmir. Naše království bylo krásné, až na ten osudný den. Nějaká stará paní k nám přišla a chtěla něco po princovi Mojmirovi. Princ Mojmir té paní nevyhověl. Ta se na něho rozzlobila a celé naše království zaklela.

Ze všech lidí na hradě se staly doplňky domácnosti. Z našeho prince se stalo ohavné zvíře. Byl něco jako medvěd s rohy. Ze mě se stal hrníček. Proroctví pravilo, že nás z prokletí osvobodí pravá láska prince k nějaké ženě.

Dlouhá léta k nám na zámek nikdo nepřišel. Princ se živil zvěří a my tam jen tak stáli celá ta dlouhá léta. Princ si začal povídat se zrcadlem, chvíli jsem si myslel, že si s někým povídá. Pak mi došlo, že už se zbláznil a povídá si sám se sebou.

Jednoho dne k nám na zámek přišla nějaká dívka a princ se jí zeptal: „Co zde pohledáváš?“ A princezna mu odpověděla: „Jsem zde, abych zachránila svého otce.“ Princ se dívky zeptal: „Jak se jmenuješ?“ Princezna odpověděla: „Kráska je jméno mé.“ Princ se celou tu dobu, co byla princezna na zámku, skrýval, aby neviděla jeho tvář.

Princ se do princezny zamiloval a všichni jsme se proměnili zpět na lidi.

Filip Klepsatel, 8. B

Laura Marie Messmer, 2. A

Elen Šlégrová, 2. A

Denis Paiareli, 2. A

Leoš Ottenschläger, 2. A

Kráska a Zvíře

V době, kdy byl zámek ještě v pořádku, jsem byla mladá služebná, konkrétně prادلena. Kvůli princovi jsem se proměnila ve šňůru na prádlo. Jsem dlouhá a modrobílá, nebo spíše dřív jsem bývala. Teď jsem porostlá mechem. Když mám volnou chvíli, takže v podstatě stále, povídám si s kolíkem, který je na mě pověšený, dřív to byla také prادلena.

Dřív byl princ krásný, ale zlý, teď je ovšem opak sám sebe. Po incidentu, kdy nebyl hodný na starou stařenu, se proměnil ve zvíře a sluhové ve věci. Slyším Zvíře, jak se dívá do zrcadla a povídá si: „Kdy já budu opět normální a sluhové také?!“ Nebo také: „Mně už ani ty laně, které lovím, nechutnají.“

Princ věděl, že když stařena řekla: „Na oplátku jste zakletý, osvobodit vás může jen láska,“ tak to myslí doopravdy. Ale objevila se u něj velmi odvážná Kráska, která chtěla zachránit svého otce.

Zvíře si povídá se zrcadlem: „Mám ji zabít??? Ne, to nemohu.“ A hádá se.

Nakonec se do ní zamiluje a Zvíře se promění v prince. I já jsem cítila, jak se proměňuji zpátky v prادلenu.

Johana Štindlová, 8. B

Kráska a Zvíře

Kdysi dávno se na zámku, na kterém jsem žila, stala příšerná pohroma. Na jeden bál, který se konal, přišla stařenka a povídá: „Mohli byste mě zde přes noc ubytovat?“ Na to princ odpověděl: „Taková špindíra zde nemá co dělat.“ A vyhodil ji ze zámku. Stařenka se rozzlobila a zaklela nás. „Všichni se odteď promění v nějaký předmět a princ se stane zvířetem!“ „Může vás vysvobodit pouze láska.“ odpověděla a odešla.

Na zámku jsem byla pradelnou, a tak mě čarodějnice proměnila v pradelní kolík. Byla jsem obyčejnou dívkou z vesnice a dostala jsem práci na zámku. Nebyla jsem tou nejkrásnější dívkou, ale vždy jsem byla hodná, milá a všem jsem pomáhala. Vždy jsem byla věrná a poslušná, pracovitá a pokaždé jsem myslela na ostatní. Vždy jsem chtěla pro ostatní to nejlepší. Říkala jsem si: „Cím jsem si já zasloužila stát se kolíkem?!“

Jednoho dne se k nám na zámek dostala dívka. Byla krásná. Ze začátku se prince bála a držela si od něj odstup.

Časem, jak s princem trávila víc a víc času, se s ním sblížila a začali si rozumět.

Jednoho dne při večeři si navzájem vyznali lásku, políbili se a všichni jsme se proměnili zpět na lidi. Teď jsme všichni spolu na zámku šťastní.

Ludmila Čapková, 8. B

Pavel Konzal, 2. A

Daniel Sládek, 2. A

Veronika Ridajová, 2. B

Barbora Balážová, 2. B

Kráska a Zvíře

Každý máme své uplatnění, jako např. kuchař nebo lékař. Stejně tak každá věc má své využití. Živě si pamatuji ten osudový večer, kdy náš princ s pýchou v srdci odkázal celý zámek do nezastavitelného osudu.

Prokletí trvá pořád, někteří už ztratili pojem o čase. To zakletí trvá déle, všichni si začínají zvykat, že jsou věcmi. „Dobré ráno, ranní kukačko.“ otočil se na mě a ironicky se zasmál. „Musíme něco vyřešit.“ řekl jsem mu. Zeptal se mě: „Něco zase ztratilo nohu nebo berle?“ Pořád si ze mě dělá srandu. „Ale teď vážně, máme málo času, než se naše prokletí stane věčným,“ řekl jsem. „Už zase? Pořád ti nedošlo, že láska neexistuje?“ řekl naštvaně.

Jak jsem vstoupil nahoru za princem, zamyslel jsem se. Proč každý ztratil víru? Vždyť člověk bez víry nedokáže nic. Musel jsem to řešit s pánem. Po vystoupení až nahoru jsem vešel do komnaty.

S pánem mám vztah jako k příbuznému. Bez něho bych tu nebyl, je jako můj otec. Já jsem zase jeho pravá ruka, jinak by se beze mě topil v temnotě.

Často mu připomínám, ať neposlouchá svůj hlas v zrcadle, neboť mu nedává dobré rady. Uvidíme, jak to všechno dopadne...

Daniel Bartušek, 8. B

Kráska a Zvíře

Jednou se konal zimní bál, který pořádal princ jménem Alexandr. Já byl pouhý vrátný. Při zimním bálu byla venku obří bouřka.

Na bálu byli vítáni jen bohatí lidé. Kolem půlnoci někdo zatukal na obří dveře, byla to drobná stařenka. Byla celá promoklá, přes obličej měla kápi. Stařenka řekla: „Nech mě tady prosím přenocovat.“ Princ odpověděl: „Nenechám, jsi chudá.“ Stařenka řekla: „Děláš velkou chybu. Potom prince i všechny v zámku zaklela.

Ze mě a ostatních se stali různé předměty. Já byl hrnek na čaj. Z ostatních se staly např. konve, skříně, stoličky, svícny nebo hodiny.

Z knížete bylo zvíře, něco mezi býkem a medvědem. Večer jsme mu chystali velkou hostinu. Jinak byl kníže velký samotář. Většinu času trávil ve svém pokoji vysoko ve věži. Já, jeho komorník, jsem mu i jako hrníček nosil čaj.

Kletba byla zákeřná a princ, aby sebe i nás vysvobodil, se musel zamilovat. Bylo to obtížné, když vypadal jako zvíře. Také měl omezený čas, v pokoji měl kouzelnou růži. Byla příkryta sklem. Stařenka zvířeti dala čas, dokud neopadá.

Hrníček doufal, že to stihne, a tak mu pomáhal. Jinak zůstane také v kletbě. Nakonec Zvíře potká hodnou a hezkou slečnu. Podaří se mu prolomit kletbu. I hrneček se stane zase člověkem a bude žít zcela normální život. Jen už nebude komorníkem.

Vojtěch Němec, 8. B

Emma Šuláková, 2. B

Veronika Ridajová, 2. B

Maxmilian Rachač, 2. B

Francesca Marie Podruhá, 9. A

Dominik Vrábek, 7. C

Julie Doležalová a Laura Votřelová, 9. A

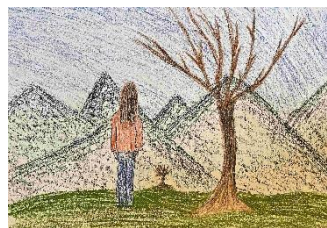
Ester Turková, 8. A

Alois Turek, 9. A

Anna Šobrová, 7. C

Tereza Cvachová, 7. C

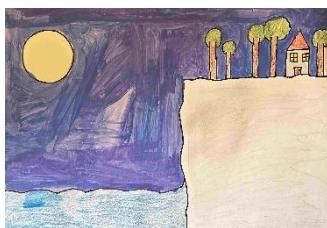
Anna Jindrová, 7. C

Nikola Ramešová, 7. C

Michaela Valíčková, 6. A

Veronika Vorlíčková, 9. B

Vojta Novák, 7. C

Šimon Vlach, 9. A

Jan Urban, 9. A

Karolína Kondášová, 8. C

Nešťastné setkání s divočkem

Jednoho dne odpoledne jsme se s mojí kamarádkou Evou rozhodly, že půjdeme společně relaxovat do lesa. Vzaly jsme si knížky a trochu jídla a vyrazily jsme. Zatímco jsme procházely rozkvetlou loukou, zářilo nad námi jasně modré nebe a svítilo slunce. Došly jsme do lesa a začaly číst.

Byly jsme do čtení tak zaujaté, že jsme si ani nevšimly, že se dost kazí obloha šedivými mraky. Najednou se z oblohy spustil jemný déšť. Obě jsme zajásaly. Doslova jsme déšť milovaly. Začaly jsme zpívat a tančit. Prásk! Ozvalo se. Obě jsme se šileně lekly. Co to asi mohlo být? Spadlý strom? Veverka? Nebo? „Divočák!“ zakřičely jsme obě.

„Rychle na strom!“ řekla jsem. Nějak jsem se na strom dostala, ale Evě to dělalo potíže. Chtěla jsem jí pomoci, a proto jsem slezla na nižší větev. Křup! Chro, chro! „Aaaa!“ zařvaly jsme. Teď už jsme byly vážně nahanané. Nezbyvalo nám nic jiného než hrát, že jsme mrtvé a doufat, že divoké prase nebude mít hlad.

Nehybně jsme ležely na zemi. Prase se blížilo k nám. „To bude náš konec,“ řekla jsem si pro sebe. Začalo nás očuchávat a vrážet do nás svým špinavým rypákem. „Já ještě nechci umřít,“ zamumlala jsem a před očima mi projel celý můj život

Najednou se ozval výstřel. Že by to byl nějaký myslivec? „Co tady děláte?“ Otevřela jsem oči. Byl to můj táta. „Tati,“ řekla jsem a vrhla se mu do náruče. „My jsme se o vás s maminkou tak báli. Hlavně, že jste v pořádku!“

Šárka Ulmanová, 8. A

Králičí svoboda

Ahoj! Jsem králičice Jasmínka. Budu vám vyprávět příběh, který se stal přesně v den mých prvních narozenin. Žiju v domečku s velkým výběhem. Mám dva lidské kamarády, kteří mi dávají jídlo a hrají si se mnou.

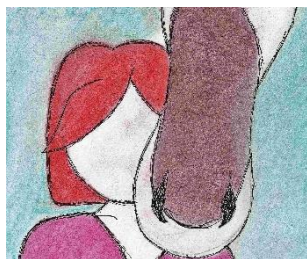
Ten den, kdy se to stalo, začal krásným ránem. Vylezla jsem ze svého domečku. A najednou! Kde se vzala, tu se vzala malá skulinka. Byla přesně tam, kudy chodí moji kamarádi. Opatrně jsem se k ní blížila. Když jsem si k ní čichla, ucítila jsem svobodu.

Opatrně jsem se začala dostávat ven. Nejdříve tělo, a potom zadní nohy. Rozhlédla jsem se. Jé! Tolik rostlinek a bylinek, co tu rostlo. Nevěděla jsem, kam dřív skočit. Už jsem se hodně najedla a šla jsem prozkoumávat okolí. Šla jsem kolem domu mých kamarádů. Došla jsem k betonové cestě. A teď jsem to uslyšela, ten zvuk: „Tů, tů.“ Začala jsem utíkat jako o život. Doběhla jsem k louce a tam jsem se svalila a lehla jsem si. Byla jsem vyčerpaná.

Asi jsem usnula, ale motala se mi hlava. Vstala jsem. A jak jsem se tak motala, bylo to z těch bylinek, najednou se mi probořila půda pod nohama. A já padala a padala. Když jsem dopadla, moc měkké to tedy nebylo, snažila jsem se dostat ven. Nešlo to. Spadla jsem do temné jámy. Protože mi bylo špatně, zase jsem usnula.

Probudila jsem se. Slyšela jsem kroky! Bum! Bum! Popadly mě ruce! A hodily mě do klece! Byla to malá klíčka a „Králičci! Jupí! Alespoň tu nejsem sama.“

Po pár hodinách jsem konečně ucítila známý pach. Natáhly se ke mně dva páry rukou a odnesly mě do mého domečku. A já byla ráda, že jsem zase doma. Sice se mi svoboda líbila, ale uvědomila jsem si, že venku je hodně nebezpečných věcí a už nikdy utíkat nebudu.

Anna Marie Hlinovská, 8. C

Štěpánka Pittnerová, 8. A

Bílá čepice

Jednoho dne, asi tak 20 let zpátky, se na zemi našla bílá hornina, která vypadala jako čepice. Byla z neznámého kovu zvaného chamebonium. Chamebonium se naturálně vyskytovalo v černé barvě, ale když má správné podmínky, je 0,00001% šance, že se přemění na bílé.

Bílá čepice je každý den vystavována v pařížských muzeích. V každém muzeu se vystavuje vždy po 12. hodině pro V.I.P. lidi, kteří si připlatí za vstupenky 60 eur. Vystavuje se ve V.I.P. zóně a vedle ní stojí 2 lidi se zbraněmi. Oba dva mají černé sako s bílou košilí, černou kravatu a černé boty.

Správce Bílé čepice byl Leonardo da Tinchí. Jednoho dne Leonardo vzbudil a Bílá čepice tam. Hledal všude, ale nemohl ji najít. Nakonec zavolal policii a ta zjistila ze záznamu kamer, že ji někdo ukradl. Ten někdo měl kuklu a byl celý černý. Měl černou mikinu, černé tepláky, černé boty, černé ponožky a černé vousy.

Když policie procházela záznam, zjistila, že kamera nahrává i zvuk. Když si to pustili se zvukem, jeden z policistů zvolal: „Toho člověka znám, to je přece Leonard Tužka!“

Když přijeli k Tužkovi domů, zjistili, kde má trezor, ve kterém našli Bílou čepici. Leonard nakonec skončil ve vězení.

Matyáš Roučka, 8. B

Bílá čepice

Dobrý den, jmenuji se Tomáš. Pracuji u Policie České republiky v Českých Budějovicích. Moji kolegové se jmenují David, Michal a Pavel. Základnu máme kousek od Mariánského náměstí, a to v ulici 28. října. Naše oddělení se zajímá a řeší vše kolem drog, tzv. protidrogové oddělení.

Jezdíme, když nás někdo zavolá, k případům jako jsou obchodování s drogami, vaření, vyrábění či pěstování drog atd. Našimi případy je vše, co se děje kolem drog.

Jednou, bylo to odpoledne 26. listopadu, jsme s kolegy Davidem, Pavlem a Michalem seděli na základně v ulici 28. října. Bylo klidné sobotní pošmourné odpoledne.

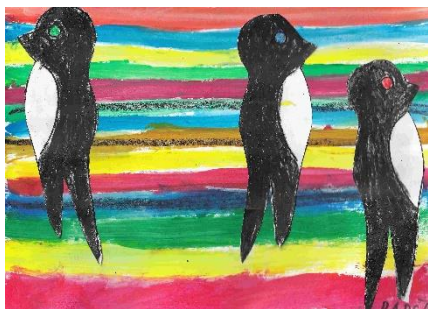
Náhle se z vysílačky, která spojovala jednotku s policejním dispečinkem, ozvalo: „Jednotko BAN888, jste tam?“ Odpověděl jsem do vysílačky rázně: „Ano, jsme na příjmu!“ Z vysílačky nám bylo sděleno: „Na Palackého náměstí nám bylo nahlášeno napadení kvůli bílé čepici, ve které jsou drogy. Neznámý muž ukradl onu bílou čepici plnou drog druhému neznámému muži, který pravděpodobně vyrábí a poskytuje zmíněné drogy. Kvůli krádeži se navíc muži poprali. Prosím o váš zásah.“

Tak jsme se všichni sebrali, vzali auto, dojeli tam a s muži si promluvili. Zatkli jsme je a aktuálně je máme na služebně a čekáme na rozsudek, co s nimi bude.

Petr Jakeš, 8. B

Michaela Ridajová, 6. B

Barbora Balážová, 2. B

Adam Zbořil, 2. B

David Lomský, 2. B

Veronika Ridajová, 2. B

Jindřich Jakeš, 6. A

Marian Daniv, 8. B

Karolína Johnová, 8. C

Simona Bartlová, 8. B

Beata Beránková, 8. A

Tereza Procházková, 6. B

Eliška Kolouchová, 8. C

Natálie Škrnová, 8. C

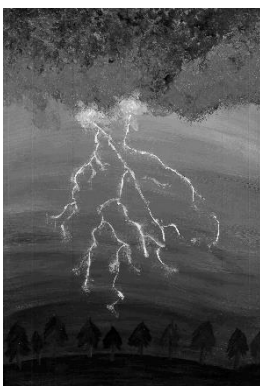
Stanislava Prokešová, 9. A

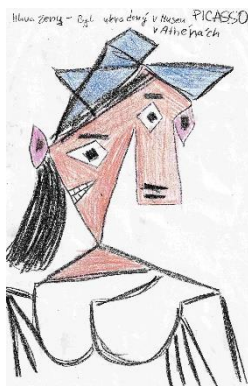
Vojtěch Němec, 8. B

Nhat Khue Tran, 7. B

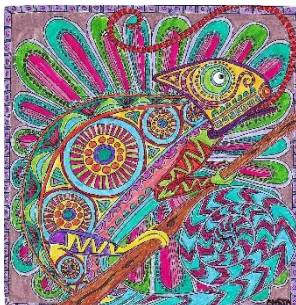
Anna Scharf, 9. A

Matěj Pšcolka, 9. A

Max Pavlov, 7. B

Aneta Chromá, 6. A

Karolína Vnenčáková, 6. A

Vendula Včeláková, 6. A

Vánoční básnička

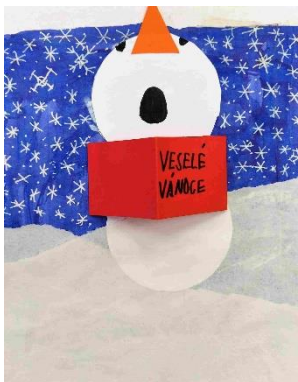
Vánoce se blíží,
ceny se nám výší.

Dneska večer sněží,
Santa kolem běží.

Všechny děti v muzeu,
zpívají si koledu.

Na dárky se těšíme,
kapříka už bašíme.

Stromeček tu svítí,
dárky se nám líbí.
*Buchálek Dalibor, Drobil Ondřej,
Pittner František, 8. A*

Adam Prášil, 3. A

Vánoční atmosféra

Nastala zima a za oknem sněží,
stromeček svítí a Ježíšek běží,
nadělí dárečky, štěstíčko popřeje,
mějte se, přátelé – za rok se sejdeme.
*Beata Beránková, Elizabeth Čechová,
Lucie Davidová, Klára Hodinová,
Viktorie Lišková, 8. A*

Tymofii Breus, 3. A

Výtečné Vánoce

Psalo se 24. prosince 2022. Kuba se vyvaloval ve své vyhráté posteli, dokud ho maminka nepřišla vzbudit se slovy: „Vstávat a cvičit, dneska toho musíme stihnout hodně.“ Když to Kuba uslyšel, vyskočil z postele plný energie a šel péct cukroví. Po chvíli, co už se cukroví peklo v rozpálené troubě, přišla maminka a řekla: „Kubo, pojď se podívat ven, čeká tam na tebe překvapení.“ A šel. Když celý natěšený otevřel dveře, uviděl velký mohutný vánoční stromek, který rodiče koupili. Po zbytek dne dopékali cukroví, zdobili vánoční stromek a dívali se na pohádky v televizi. Najednou se na nebi objevila první hvězda. Bude večere. Kuba do sebe dostal všechno výborné jídlo od maminky. Byl čas na dárky. Kuba se nemohl dočkat. Maminka i tatínek si svoje dárky velice oblíbili, ale Kuba ještě víc, protože dostal vše, co si přál, a i něco navíc. Všichni byli šťastní. Konec dne strávili díváním se na pohádky a povídáním si. Byl to Kubův nejlepší den.

David Jině, Ondřej Lukáš, 8. A

Vánoční koleda

Zazpívám si koledu,
vymyšlenou na ledu.

Když sněhuláci bruslí,
lépe mi to myslí.

Led už pomalu roztává,
jaro nám nastává.

Koleda nám utichá,
zima se vytrácí do ticha.
*Adéla Jindrová, Štěpánka Pittnerová,
Ester Turková, Nela Volfová, 8. A*

Nela Volfová, 8. A

Žáci 4. A

Žáci 1. A

Žáci 1. A

Anastázie Nadberežná, 2. A

Laura Maire Messmer, 2. A

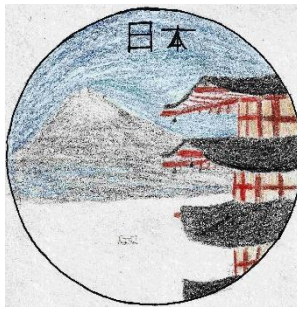
Elen Šlégrová, 2. A

Daniel Sládek, 2. A

Markéta Šustková, 8. A

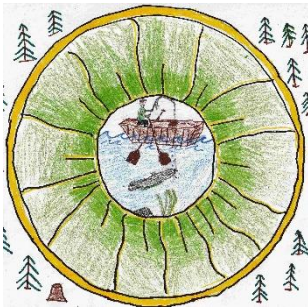

Zuzana Sedláková, 8. A

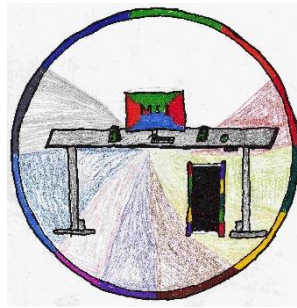

Štěpánka Pittnerová, 8. A

Kukátko do budoucnosti

František Pittner, 8. A

David Jíně, 8. A

Nela Ondráčková, 6. A

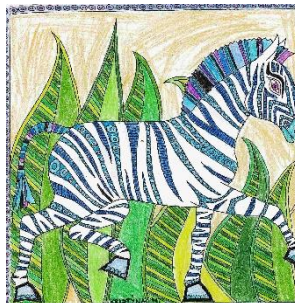
Tereza Kvasňová, 6. A

Jan Kocián, 6. A

Barbora Součková, 6. A

Kristýna Mašková, 6. A

Marie Kováčová, 6. A

Natálie Turková, 3. A

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovцова 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Zuzana Kamišová, Mgr. Markéta Kovářová,
Mgr. Michala Pichová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jitka Šimková,
Mgr. Alexandra Šípová

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Hana Lávičková, Mgr. Kristýna Marková,
Mgr. Viktorie Petrovitzová, Mgr. Michala Pichová, Martina Ratajová,
Mgr. Lenka Skleničková, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Alexandra Šípová

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v listopadu 2022